

Když tomu tak a žalující firma podala žalobu až po zápisu do obchodního rejstříku, je námitka nedostatku aktivní legitimace bezdůvodnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání — mimo jiné z těchto

důvodů:

Žalovaný tvrdí s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s., že žalující strana nebyla způsobilou uzavřít vlastní jménem nájemní smlouvu s ním a že tedy nemohla nabýti práv z této smlouvy, pokud se týče z porušení jejího, poněvadž v době uzavření smlouvy nebyla ještě zapsána v obchodním rejstříku a ani jednatel její Dr. K., podle dovolatele tvrzení nájemní smlouvu s ním uzavřevší, ani hlavní závod, mající sídlo své v Dolních Rakousích, nepostoupili žalující straně nároků ze smlouvy té proti žalovanému. Podle § 2 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. o společnostech s ručením omezeným ovšem tuzemská společnost s r. o. neexistuje před zápisem do obchodního rejstříku a podle § 107 téhož zákona závod cizozemský může v tuzemsku prostřednictvím své odbočky provozovati obchody toliko, jestliže si před tím opatří zápis této odbočky do rejstříku příslušného obchodního soudu. Ze souhlasného přednesení obou sporných stran však vysvítá, že žalující odbočka v době uzavření nájemní smlouvy už fakticky existovala. Z § 2. zákona o společnostech s r. o. vysvítá, že smlouvy ve prospěch společnosti takové, do rejstříku obchodního ještě nezapsané, nejsou zásadně vyloučeny. Osoby, jednající při tom jako zástupcové společnosti, sluší v té příčině pokládati za jednatele bez příkazu ve smyslu čl. 55. obch. zák., pokud se týče §§ 1035 a 1039 obč. zák.; uzavřené smlouvy jsou platné za jejich osobního solidárního ručení a jsou pro spolukontrahenta závazné. Smlouva nájemní ze dne 9. července 1919 byla dle souhlasného výslovného přednesení obou sporných stran uzavřena mezi žalovaným a žalující odbočkou, čemuž nelze jinak rozuměti, než, že Dr. K., kterýž osobně uzavřel onu smlouvu s žalovaným, učinil tak platně pro žalující odbočku. Již tím, že tato odbočka podala, když už byla v obchodním rejstříku zapsána, žalobu o náhradu škody proti odpůrci, schválila dodatečně onu trhovou smlouvu a převzala práva i závazky z ní plynoucí. Dovolatel tudíž mylně se domnívá, že žalující strana nemá aktivní legitimace k žalobě.

Čís. 516.

Od dohody na dobrovolný rozvod nemůže ani ten ani onen manžel jednostranně ustoupiti, byt by úmluva nebyla dosud soudně schválena. Soudní schválení nemá významu konstitutivního.

(Rozh. ze dne 11. května 1920, R II 82/20.)

Manželé smírem při líčení projevili souhlas s dobrovolným rozvodem a dohodli se též o svém majetku. Napotomní vyjádření manželky, že se smírem tím nesouhlasí, a že prosí, by na základě jeho nebyl povolen rozvod manželství, soud prvního stolu nevezal na vědomí, ježto uzavřené porovnání nelze měniti jednostranným vyjádřením. Rekursní soud potvrdil usnesení prvního soudu. Důvody: Jest sice správně, že podle

§ 103 a 105 obč. zák. může býti povolen rozvod v řízení mimosporném jen na společnou žádost obou manželů a že se musí mimo to předem dohodnouti o uspořádání majetkových poměrů. To vše se však zde stalo, poněvadž smírem, uzavřeným při líčení dne 14. února 1920 obě strany souhlas s rozvodem projevily a též o svém majetku se dohodly. Tato smlouva jest pro strany závazná, jako každá jiná smlouva. Jelikož žalovaná neodporuje smlouvě pro neplatnost, nýbrž toliko prohlašuje, že s ní nesouhlasí, nepřihlížel prvý soud právem k tomuto jejímu prohlášení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Usnesení v odpor vzaté, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, vydané v nesporném řízení, neodporuje zákonu a jest proto dovolací stížnost pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz. neodůvodněna. K vývodům dovolací stížnosti dlužno podotknouti ještě toto: Nelze přisvědčiti k názoru stížnosti, že platnost dohody manželů o dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože závisí na povolení soudu. Nesprávnost stěžovatelčina tvrzení vyplývá z ustanovení § 103 obč. zák., jenž kategoricky předpisuje, že manželům, jsou-li s rozvodem srozuměni a o podmínkách dohodnutí, soud rozvod povolití musí. Z toho dlužno usuzovati, že povolení soudu, které bez dalšího šetření musí býti dáno a vedle § 105 obč. zák. ve spisech zaznamenáno, není soudním nálezem povahy konstitutivní. Názoru tomu nasvědčuje také ustanovení § 3 dvorského dekretu ze dne 25. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. a § 3 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 285 ř. zák., týkajících se řízení ve sporných věcech manželských, z nichž plyne, že, zdaří-li se pokus smíru, který soud povinen jest učiniti, nepovoluje dobrovolný rozvod soudce, nýbrž žalovaný manžel. Vzhledem k tomu nelze »povolení« soudu pokládati za nic jiného než za potvrzení, že předpoklady pro dobrovolný rozvod, který provedli oba manželé souhlasnou vůlí, jsou splněny, a že právní účinky rozvodu dnem potvrzení počínají. Neprávem se domnívá stěžovatelka, že do té doby, dokud okresní soud rozvodu nepovolil, může každý z manželů vzíti návrh zpět a rozvod pak povolen býti nemůže. Svolil-li jeden manžel k návrhu druhého manžela na dobrovolný rozvod a dohodli-li se oba o uspořádání majetkových poměrů, nemá žádný z nich bez svolení druhého práva, od smlouvy odstoupiti pouze proto, že si to dodatečně jinak rozmyslil, a jest zajisté zřetelem k §u 7 cit. nařízení ministerstva spravedlnosti, pokud se týče k §u 8 shora uvedeného dvorského dekretu sborový soud první stolice, u něhož se manželé za sporu o rozvod manželství od stolu a lože dohodli na dobrovolném rozvodu, nejen oprávněn, nýbrž i povinen povolení k němu jim dáti. Mylně má tedy stěžovatelka za to, že spisy měly býti odstoupeny okresnímu soudu, aby dal povolení k rozvodu.

Čís. 517.

Nárok příjemce peněžní zásilky proti poště na náhradu škody z výplaty nepravých bankovek jest vymáhati pořadem práva.